

Gyorsan folyó időmet az Úr nem adta hiába

Tóth Ildikó-Irmától búcsúzunk

Már gyermek- és ifjúkorunkban hallottuk az intést: „Amit megtehetsz ma, ne halaszd holnapra.” Karinthy hozzáteszi: „Ha még ma megteheted, hogy valamit holnapra halassz, el ne mulaszd elhalasztani.” Az első intés értelme: – Ne halaszd holnapra, mert lehet, hogy a holnapot már nem éred meg. A Karinthy-féle változat inkább arra int: hogy megfontoltan dönts, – ha teheted – inkább aludj még egyet rá! S van még valami, amire bibliai ihletésű egyik énekünk figyelmeztet: „Gyorsan folyó időmet az Úr nem adta hiába!”

Nem könnyű választani. Az elmúlt napokban is elment valaki közülünk, akivel földi világunk valóságában többé nem találkozhatunk. S amikor szembesülünk a visszafordíthatatlannal, sietséggel – hogy semmi el ne vesszen – szokás egybeseperni a „maradékot”, jogi nyelven a „hagyatékot”.

Ismét elment valaki: Tóth Ildikó-Irma. Életrajza majd sok helyütt megtalálható lesz: született, iskoláit végezte, dolgozott, nyugdíjba ment, elhunyt, volt néhány tisztsége, írt néhány könyvet, s ennyi... Valóban ennyi? Csak ennyi!? Na nem!

Sokan ismerték, nem csak lakóhelyén Sölvesborgban, hanem Svédországon kívül egész Skandinávia magyar gyülekezeteiben, de a Nyugat-Európai Magyar Protestáns Szövetség, a Húsvét-Nagyheti Ifjúsági Konferenciák, vagy a Protestáns Szabadegyetem révén Nyugat-Európa magyarok lakta megannyi országában, egyházi és világi szervezetek különféle rendezvényein. Pontossága és megbízhatósága okán nem csak helyi, de országos tisztségekkel is felruházták. Főjegyzőként évtizedeken át jegyzőkönyvek sokaságát, beszámolókat, összefoglalókat írt, aztán versmondó és bibliaolvasó versenyeken zsüriezett, azok anyagát állította össze, helyi szinten játszózhatat, országos szinten meghívott oktatókkal együtt Kékvirág magyar nyelvi tábor szervezett, Őrszavak magyar nyelvvédők egyesületében tevékenykedett. Új Kéve című egyházi folyóiratunknak és az Ághegy művészeti lapfolyam munkatársa volt...

Máris megkérdezhezjük, minderre honnan és miként volt annyi ideje? Amit megtehetett, nem halasztotta másnapra – családja és barátai számára karácsonyi ajándékként *Múltbanéző* címen megírta első kötetét, majd az *Ajtó ablak nyitva van* címűben édesapja családjáról, gyermek- kori és kamaszkori élményeiről írt. A legterjedelmesebb és minden addigiaknál gazdagabbat, a Kalotaszeg tanítódinasztiájáról, elődeiről szólót, a *Mérárról csak álmodom* címűt néprajzi egyetemi kötelező olvasmányként ajánlják. Lehet annak másfél- két éve is, hogy nekikezdett anyai nagyapja és felmenőinek életrajzát megírni családi levelekből, s az általuk lakott szilágysági helységek monográfiáiból. Újonnan előkerült további anyagon dolgozva a szerkesztőnek még nem küldte el, csak *Szilágysági gyökerek* munkacímén maradt íróasztalán. Talán úgy gondolta, s „aludt még egyet rá.” Most már tudjuk, hogy az utolsó simításokat már nem ő fogja elvégezni.

Valóban ennyire, csak ennyire futotta a gyorsan folyó időből? Mi, akik országos értekezleten gyűltünk össze közös munkánk elvégzését értékelni, s az ezt követő tennivalót tervezni, egy dolgot mi már biztosan tudunk: Tóth Ildikó-Irma gyorsan folyó földi életének idejét az Úr nem adta hiába!

Utolsó, immáron tíz éve megjelent kötetébe, a Méráról csak álmodom címlapjára ezt írta nekünk: „A még sok együtt-álmodozás reményében, sok szeretettel” Ildikó, Sölvesborg 2013 május 10. Az együtt-álmodozásról csak annyit: – Majd odaát... folytatása következik.

Köszönet érte Istennek ezért a gazdag életért, mellyel Tóth Ildikó-Irma révén mindannyiunkat megajándékozott. Kérjük Istent, adjon neki megérdemelt nyugodalmat, örök békességet!

(Írta: Molnár-Veress Pál nyugalmazott lelkész)